

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 653/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek
Protokolant:	Katarzyna Mitan

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2022 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank SA z siedzibą w W.

przeciwko P. S. (1) i T. L. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej (...) Bank SA z siedzibą w W. i pozwanego P. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 19 lutego 2020 r. sygn. akt I C 295/18

- 1. uchyła zaskarżony wyrok w części oddalającej powództwo wobec pozwanego T. L. (1) i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego;**
- 2. oddala apelację pozwanego P. S. (1);**
- 3. zasądza od pozwanego P. S. (1) na rzecz (...) Bank SA z siedzibą w W. kwotę 10.834 zł (dziesięć tysięcy osiemset trzydzieści cztery złote) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Grzegorz Krężolek

Sygn. akt : I ACa 653/20

UZASADNIENIE

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. , w pozwie skierowanym przeciwko T. L. (1) jako dłużnikowi osobistemu i P. S. (1) jako dłużnikowi rzeczowemu , wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 551.290,07 zł na którą składają się:

- 428.673,53 zł tytułem kapitału kredytu wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie od 7 kwietnia 2016 r do dnia zapłaty,

- 13.224,88 zł z tytułu odsetek umownych za okres korzystania z kapitału z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. 7 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

- 109.211,66 zł tytułem odsetek karnych z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

- 180 zł z tytułu opłat i prowizji

oraz obciążenia pozwanych kosztami procesu.

Uzasadniając żądanie bank wskazał, że w dniu 15 grudnia 2004 r. zawarł z pozwanym T. L. (1) umowę kredytu hipotecznego nr (...), która następnie została zmieniona aneksami z dnia 6 listopada 2008 roku oraz 3 sierpnia 2009 r.

Zabezpieczeniem spłaty kredytu były hipoteka umowna zwykła w kwocie 572.657,22 zł oraz hipoteka kaucyjna do kwoty 400.860,05 zł na nieruchomości położonej w Z. o nr księgi wieczystej (...), której właścicielem jest P. S. (1).

Drugi z pozwanych odpowiada wobec tego za zobowiązanie wynikające z umowy z dnia 15 grudnia 2004 r. jako dłużnik rzeczowy, na podstawie art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, a jego odpowiedzialność ograniczona jest do wysokości ustanowionego zabezpieczenia hipotecznego, tj. łącznej kwoty 973.517,27 zł.

Odpowiedzialność obu pozwanych jest odpowiedzialnością in solidum.

Jak argumentowała dalej strona powodowa, pozwani nie spłacali kredytu dopieszczając się zwłoki w płatności, wobec tego wypowiedziała umowę wobec T. L. (1) w dniu 28 sierpnia 2013r., a wobec P. S. (1) 26 stycznia 2016r.

Na podstawie wyciągu z ksiąg banku, zadłużenie obciążające obu pozwanych obejmowało:

- kwotę 428.673,53 zł tytułem należności głównej wraz z dalszymi odsetkami umownymi wg podanej stopy, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, które na dzień sporządzenia pozwu wynoszą 10,00% w skali roku liczonymi od dnia 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

- kwotę 13.224,88 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 22 października 2013 r., naliczaną w następujący sposób:

- od dnia 01.02.2013 r. do dnia 31.03.2013 r. w wysokości 5,24%
- od dnia 01.04.2013 r. do dnia 01.05.2013 r. w wysokości 4,88%
- od dnia 02.05.2013 r. do dnia 02.06.2013 r. w wysokości 4,52%
- od dnia 03.06.2013 r. do dnia 30.06.2013 r. w wysokości 4,11%
- od dnia 01.07.2013 r. do dnia 22.10.2013 r. w wysokości 3,94%

- kwotę 109.211,66 zł, tytułem odsetek za opóźnienie należnych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia 5 kwietnia 2016 r., naliczaną w sposób następujący:

- od dnia 01.06.2013 r. do dnia 30.06.2013 r. w wysokości 9,04%
- od dnia 01.07.2013 r. do dnia 31.05.2014 r. w wysokości 7,88%
- od dnia 01.06.2014 r. do dnia 30.09.2014 r. w wysokości 12,82%
- od dnia 01.10.2014 r. do dnia 09.10.2014 r. w wysokości 12,54%

- od dnia 10.10.2014 r. do dnia 31.10.2014 r. w wysokości 12,00%
- od dnia 01.11.2014 r. do dnia 05.03.2015 r. w wysokości 11,58%
- od dnia 06.03.2015 r. do dnia 05.04.2016 r. w wysokości 10,00%.

oraz kwotę 180,00 zł tytułem opłat i prowizji.

Pozwany T. L. (1) odpowiadając na pozew domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów postępowania.

Uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że kwestionuje wiarygodność zarówno co do zasady jak i wysokości.

Wskazał, że powództwo zostało wytoczone pozwanym mimo braku przeprowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego, chociaż w 2013 roku było to możliwe.

Podnosił, że wyrażał wolę ugodowego załatwienia sprawy w formie spłaty zadłużenia w ratach dostosowanych do jego ówczesnej sytuacji finansowej. Uгода nie została zawarta z przyczyn po stronie banku, mimo, iż na poczet zadłużenia spłacił około 40 000 złotych

Twierdził też, iż postanowienia umowne, w szczególności te, które były ujęte w aneksie do umowy zasadniczej, podpisanym przez strony w dniu z dnia 18 listopada 2008r., zawierają klauzule niedozwolone, a dokonane nim przewalutowanie kredytu na złotowy zostało mu narzucone przez bank bez możliwości indywidualnego negocjowania jego postanowień.

Podniósł także zarzut przedawnienia roszczenia.

Pozwany P. S. (1), domagając się oddalenia powództwa i przyznania na swoją rzecz kosztów procesu, powtórzył zarzut niewykazania przez bank wysokości dochodzonego świadczenia, negując poprawność danych wskazanych w wyciągu z ksiąg bankowych przedłożonym przez stronę powodową.

Ponadto bronił się zarzutem przedawnienia roszczenia skierowanego przeciwko sobie twierdząc, że do przedawnienia doszło dniem 16 czerwca 2015 roku.

Jak podnosił, zgodnie z §5 umowy kredytowej z dnia 15 grudnia 2004 roku w przypadku zbycia przedmiotu zabezpieczenia, roszczenie banku będącego stroną powodową stało się wymagalne w pierwszym dniu roboczym po dniu zbycia przedmiotu zabezpieczenia stanowiącego źródło odpowiedzialności rzeczowej pozwanego.

W dniu 15 czerwca 2012 roku pozwany T. L. (1) zbył na jego rzecz nieruchomości objętą księgą wieczystą (...), stanowiącą to zabezpieczenie. Wobec czego roszczenie stało się wymagalne w dniu 16 czerwca 2012 r.

Zatem powództwo zostało skierowane przeciwko niemu już po upływie terminu przedawnienia.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2020r Sąd Okręgowy w Krakowie :

-zasądził od pozwanego P. S. (1) na rzecz strony powodowej (...) Bank SA z siedzibą w W. kwoty:

- 428.673,53 zł., tytułem kapitału kredytu wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie od 7 kwietnia 2016 r do dnia zapłaty,

- 9250 zł z tytułu[skapitalizowanych] odsetek umownych za okres korzystania z kapitału z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. 7 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

- 109.211,66 zł tytułem [skapitalizowanych] odsetek karnych z odsetkami ustawowymi od dnia 7 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

- 180,00 zł z tytułu opłat i prowizji,

zastrzegając pozwanemu P. S. (1) prawo powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialność do nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Z.V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr(...)i do wysokości hipoteki umownej zwykłej 572 657,22 zł i hipoteki umownej kaucyjnej 400 860, 05 zł[pkt I] ,

- oddalił powództwo w pozostałym zakresie[pkt II] oraz

- zasądził od pozwanego P. S. (1) na rzecz strony powodowej (...) Bank SA z siedzibą w W. kwotę 1010,48 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.[pkt III sentencji wyroku].

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

W dniu 15 grudnia 2004 roku pomiędzy (...) Bank S.A. w K. a T. L. (1) została zawarta umowa kredytu nr (...) indeksowanego do waluty obcej na podstawie której strona powodowa udzieliła pozwanemu kredytu w kwocie 717.500,00 zł indeksowanego kursem franka szwajcarskiego ,na warunkach określonych w umowie kredytowej oraz Regulaminie do umowy kredytu hipotecznego stanowiącym integralną część umowy.

Kredyt został udzielony na okres 240 miesięcy, celem sfinansowania prac budowlanych w lokalu użytkowym nr (...) położonym w K. przy ul. (...) (§1).

Zgodnie z § 2 pkt 2 w dniu wypłaty kredytu kwota wypłaconych środków miała być przeliczana na walutę, do której indeksowany jest kredyt, wg. kursu kupna walut określonego w „Bankowej tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych” , obowiązującego w dniu uruchomienia środków.

Zgodnie z § 4 pkt 2 umowy wysokość zobowiązania była ustalana jako równowartość wymaganej spłaty wyrażonej w walucie indeksacyjnej, po jej przeliczeniu wg. kursu sprzedaży walut określonego w tej tabeli do waluty wyrażonej w umowie - obowiązującej w dniu spłaty.

Zgodnie z treścią §5 w wypadku zbycia nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia hipotecznego kredytobiorca był zobowiązany do spłaty zadłużenia jednorazowo, nie później niż najbliższym dniem roboczym po dniu zbycia, chyba, że strony umowy postanowią inaczej.

W §6 ustalono, że oprocentowanie kredytu jest zmienne i na dzień sporządzenia umowy wynosi 4,32% w skali roku, na które składa się suma obowiązującej stawki DBF i marży banku, która wynosi 3,66%.

Zabezpieczeniem spłaty przedmiotowego kredytu ustanowiona została hipoteka kaucyjna na kredytodawcy w złotych polskich , do kwoty stanowiącej 170% kwoty kredytu określonej w §1 ust. 1 na nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...)o pow. 96,28 m.kw. położonej w K., ul. (...) o nr KW (...).

T. L. (1) w dniu 17 grudnia 2004 roku podpisał pouczenie o prawie odstąpienia od umowy kredytu. Natomiast w dniu 21 grudnia 2004 roku została sporządzona dyspozycja uruchomienia środków z kredytu.

Z dalszej części ustaleń wynika , iż w dniu 18 listopada 2008 roku strony zawarły aneks nr (...) do umowy kredytu sporządzony 6 listopada 2018r zgodnie z którym potwierdziły , że na dzień jego sporządzenia stan zadłużenia pozwanego wynosił 243.246,70 CHF, a kwota salda zadłużenia z tytułu odsetek karnych wynosiła 2,48 CHF.

Jednocześnie ustalono, że kwota kredytu wg stanu na ten dzień, wynosząca 243.249,18 CHF, zostanie przeliczona wg. kursu sprzedaży CHF do złotego podanego w tabeli kursów kupna/sprzedaży walut obcych NBP z dnia sporządzenia aneksu, tj. 6 listopada 2008 r., co stanowić będzie kwotę w wysokości 572.657,22 zł.

Z dniem wejścia w życie aneksu nr (...), kredyt stał się w całości kredytem udzielonym w złotych polskich, bez jego indeksacji kursem franka szwajcarskiego. Strony ustaliły, iż całkowity koszt kredytu na dzień sporządzenia aneksu wynosi 395.521,03 zł, a roczna stopa oprocentowania wynosi 7,40%.

Aneksem nr (...) do umowy z dnia 15 grudnia 2004 r. podpisanym w dniu 3 sierpnia 2009 r. strona powodowa i T. L. (1) ustalili, że zabezpieczeniem spłaty kredytu będą: hipoteka zwykła na rzecz banku w złotych polskich w kwocie kredytu określonej w § 1 ust. 1 lit. c, na zabezpieczenie spłaty kapitału kredytu oraz hipoteka kaucyjna na rzecz kredytodawcy w złotych polskich, do kwoty stanowiącej 70% kwoty kredytu na zabezpieczenie należności ubocznych, obydwie na nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) o po. 59,59 m.kw. położonej w Z. przy ul. (...) o nr księgi wieczystej (...), którego własność należała wówczas wyłącznie do T. L. (1).

Z informacji zawartych w odpisie zupełnym księgi wieczystej o nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Z. wynika, że aktualnym właścicielem nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 15 grudnia 2004 r. jest P. S. (1), na podstawie umowy sprzedaży z dnia 15 czerwca 2012 roku Rep.(...)sporządzonej przed notariuszem M. S..

Sąd I instancji ustalił także, iż pismem z dnia 28 sierpnia 2013 r. strona powodowa skierowała do T. L. (1) oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu z zachowaniem 30- dniowego okresu wypowiedzenia, w związku z powstaniem zaległości w spłacie zobowiązania kredytowego. Jednocześnie bank wskazał, że rozważy możliwość cofnięcia wypowiedzenia w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległych należności obejmujących naówczas łącznie kwotę 27.229,18 zł.

Korespondencja nie została odebrana przez adresata i została przekazana do nadawcy w dniu 19.09.2013 r. z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie”.

W dniu 22 listopada 2013 r. strona powodowa skierowała do pozwanego T. L. (1) pismo z ostatecznym wezwaniem do zapłaty, zobowiązując kredytobiorcę do uregulowania całości należności z tytułu wypowiedzianej umowy o kredyt hipoteczny z dnia 15 grudnia 2004 r.

Korespondencja zawierająca wezwanie nie została odebrana i została przekazana do nadawcy w dniu 18 grudnia 2013 r. z adnotacją „zwrot nie podjęto w terminie”.

Pismem z dnia 26 stycznia 2016 r. (...) Bank S.A. w W. złożył oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu w stosunku do dłużnika rzeczowego P. S. (1) z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Jednocześnie bank poinformował go o wypowiedzeniu umowy kredytu hipotecznego z dnia 15 grudnia 2004 r. wobec T. L. (1) z dniem 28 sierpnia 2013 r. Korespondencja została pozwanemu skutecznie doręczona w dniu 3 lutego 2016 r.

Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, że :

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg (...) Bank S.A. w W. na dzień 6 kwietnia 2016 r. wymagalne zadłużenie pozwanych wynosi łącznie 551.290,07 zł, na którą to kwotę składa się:

- suma 428.673,53 zł., tytułem należności głównej wraz z dalszymi odsetkami umownymi wg podanej stopy, ale nie więcej niż czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, które na dzień sporządzenia pozwu wynoszą 10,00% w skali roku liczonymi od dnia 6 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,
- suma 13.224,88 zł, tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 22 października 2013 r., naliczaną w następujący sposób:

- od dnia 01.02.2013 r. do dnia 31.03.2013 r. w wysokości 5,24%

- od dnia 01.04.2013 r. do dnia 01.05.2013 r. w wysokości 4,88%

- od dnia 02.05.2013 r. do dnia 02.06.2013 r. w wysokości 4,52%

- od dnia 03.06.2013 r. do dnia 30.06.2013 r. w wysokości 4,11%

- od dnia 01.07.2013 r. do dnia 22.10.2013 r. w wysokości 3,94%

- suma 109.211,66 zł , tytułem odsetek za opóźnienie naliczane od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia 5 kwietnia 2016 r. naliczaną w sposób następujący:

- od dnia 01.06.2013 r. do dnia 30.06.2013 r. w wysokości 9,04%

- od dnia 01.07.2013 r. do dnia 31.05.2014 r. w wysokości 7,88%

- od dnia 01.06.2014 r. do dnia 30.09.2014 r. w wysokości 12,82%

- od dnia 01.10.2014 r. do dnia 09.10.2014 r. w wysokości 12,54%

- od dnia 10.10.2014 r. do dnia 31.10.2014 r. w wysokości 12,00%

- od dnia 01.11.2014 r. do dnia 05.03.2015 r. w wysokości 11,58%

- od dnia 06.03.2015 r. do dnia 05.04.2016 r. w wysokości 10,00%.

- kwota 180,00 zł tytułem opłat i prowizji.

Ocenę prawną roszczenia banku , w ramach której uznał żądanie skierowane przeciwko dłużnikowi rzeczowemu za uzasadnione w części, a za niezasadne w całości w stosunku do dłużnika osobistego Sąd Okręgowy oparł na twierdzeniach i wnioskach , które można podsumować w następujący sposób :

a/ niezasadny jest zarzut pozwanych , iż bank nie dowiódł w postępowaniu wysokości dochodzonego roszczenia. Wbrew niemu, strona powodowa przedstawiła zarówno oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 15 grudnia 2004 r. z dowodem awizowania na adres wskazany przez T. L. (1), jak i wyciąg z ksiąg bankowych, który nadal zachowuje moc dokumentu prywatnego. Dokument ten należało ocenić jako wiarygodny , poprawnie określający rozmiar ilościowy zobowiązania pozwanych , tym bardziej , iż bank przedłożył do akt sprawy także szczegółowe rozliczenie kredytu przed jak i po jego wypowiedzeniu,

b/ niezasadny jest zarzut pozwanego T. L. (1) , który podnosił ,nie dokonanie przez stronę powodową restrukturyzacji jego zadłużenia kredytowego przed wypowiedzeniem umowy.

Zgodnie z art. 75 § 1 - 2 ustawy prawo bankowe, obowiązującego w okresie składania przez bank wypowiedzenia w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, a termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni.

Tym samym stronie powodowej przysługiwało prawo do wypowiedzenia umowy o kredyt hipoteczny nr (...) z dnia 15 grudnia 2004 r. wobec braku dotrzymania przez T. L. warunków umowy. Wypowiedzenie zostało dokonane z zachowaniem odpowiedniego terminu jego dokonania. Skuteczne było także , zdaniem Sądu Okręgowego wypowiedzenie dokonane wobec dłużnika rzeczowego,

c/ niezasadny jest zarzut dłużnika osobistego twierdzącego , że w umowie kredytowej zostały zawarte klauzule abuzywne.

T. L. (1) ich niedozwolonego charakteru w postępowaniu nie dowiódł. W szczególności tego , że przewalutowanie zostało mu przez drugą stronę narzucone. W tym kontekście Sąd zwrócił także uwagę ,że na podstawie aneksu nr (...) sporządzonego dnia 6 listopada 2008r , a podpisanego przez strony 18 listopada 2008r kredyt , dotąd indeksowany do franka szwajcarskiego , został przekształcony na złotowy. Zatem wszystkie argumenty kredytobiorcy mające wskazywać na niedozwolony charakter postanowień umownych , służących przeliczani sumy kredytu i spłacanych rat na walutę obcą nie mogły być znane za uzasadnione,

d/ usprawiedliwiony jest natomiast podnoszony przez pozwanych zarzut przedawnienia roszczenia przy czym wobec dłużnika rzeczowego jest on usprawiedliwiony tylko w odniesieniu do należności odsetkowej.

Odwołując się do norm art. 118 oraz 120 zd. pierwsze kc., Sąd I instancji argumentował , iż aneksem nr (...) z dnia 3 sierpnia 2009 r. strony dokonały zmiany przedmiotu zabezpieczenia wskazując , że są nimi , ustanowione na rzecz strony powodowej , wyrażone w walucie polskiej :

hipoteka zwykła , w kwocie kredytu określonej w §1 ust. 1 lit. c na zabezpieczenie spłaty kapitału , w kwocie 572.657,22 zł oraz

hipoteka kaucyjna do kwoty stanowiącej 70% kwoty kredytu na zabezpieczenie należności ubocznych, w kwocie 400.860,05 zł,

na nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny nr (...) o po. 59,59 m.kw. położonej w Z. przy ul. (...) o nr księgi wieczystej (...), którego własność należała w chwili powstania zabezpieczeń rzeczowych, wyłącznie do T. L. (1).

Z treści księgi wieczystej (...) w dniu 15 czerwca 2012 roku pozwany T. L. (1) zbył na rzecz P. S. (1) tę nieruchomość.

Sąd wskazał , iż zgodnie z §5 umowy kredytowej z dnia 15 grudnia 2004 roku w przypadku zbycia nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia hipotecznego kredytobiorca był zobowiązany do spłaty całego zadłużenia jednorazowo, nie później niż w najbliższym dniu roboczym po dniu zbycia, chyba, że strony niniejszej umowy postanowią inaczej,[a tego nie uczyniły].

Wobec tego, roszczenie strony powodowej stało się wymagalne w pierwszym dniu roboczym po dniu zbycia przedmiotu zabezpieczenia stanowiącego źródło odpowiedzialności rzeczowej pozwanego P. S. (1).

Wymagalność oznacza stan obiektywny, w którym wierzyciel ma prawną możliwość skutecznego zaspokojenia (zrealizowania) przysługującego mu roszczenia na drodze sądowej. Roszczenie staje się więc wymagalne w ostatnim dniu, w którym dłużnik może spełnić świadczenie w sposób zgodny z treścią zobowiązania.

W związku z treścią § 5 umowy kredytowej z dnia 15 grudnia 2004 r., roszczenie stało się wymagalne w dniu następnym po dniu zbycia nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia hipotecznego.

Ponieważ umowa jego zbycia przez T. L. (1) na rzecz drugiego z pozwanych została zawarta w dniu 15 czerwca 2012 r., roszczenie o spłatę całości kredytu stało się wymagalne w dniu 16 czerwca 2012 r. i przedawniło się z dniem 16 czerwca 2015 roku.

Oceniając ten zarzut w odniesieniu do nabywcy nieruchomości lokalowej w Z. , Sąd powołując się na art. 65 ust. 1 , 68 §1 i 2 , 75 i 77 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U.2018.1916 t.j. z dnia 2018.10.05) wskazał , że w warunkach , gdy roszczenie banku stało się wymagalne w dniu 16 czerwca 2012 r., a pozew został złożony w dniu 7 kwietnia 2016 r., to nastąpiło to już po upływie, mającego w sprawie zastosowanie, trzyletniego terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego przez stronę powodową.

Tym nie mniej , ponieważ wierzytelność kredytowa była zabezpieczona hipoteką to zgodnie z art. 77 wskazanej ustawy, jego upływ nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego (...) Bank SA do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej.

Skutek ten nie rozciąga się jednak na odsetki będące świadczeniem ubocznym.

Tym samym skutek przedawnienia , wobec dłużnika rzeczowego, odnosi się tylko do należności z tytułu odsetek umownych od kapitału dochodzonych przez bank za okres od 1 lutego 2013 do 7 kwietnia 2013 r., których skapitalizowana suma wynosi 3 974,88 zł.

W konsekwencji, w tej części , roszczenie skierowane przeciwko P. S. (1) zostało ocenione jako niezasadne i uległo oddaleniu.

Jego odpowiedzialność za dług została przy tym ograniczona po pierwsze do kwoty wskazanego przez stronę powodową zabezpieczenia rzeczowego – sumy 973.517,27 zł, a nadto do przedmiotu zabezpieczenia - nieruchomości nabytej pod T. L. (1), na które , zgodnie z art. 319 kpc Sąd I instancji wskazał w końcowej części punktu I sentencji ocenianego instancyjnie wyroku, i na które dłużnik rzeczowy będzie miał prawo powoływać się w postępowaniu egzekucyjnym,

e/ w stosunku do T. L. (1) jako dłużnika osobistego , skutecznie podniesiony zarzut przedawnienia powoduje ,że skierowane przeciwko niemu roszczenie strony powodowej podlegało oddaleniu w całości.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu była – w relacji pomiędzy bankiem a P. S. (1)- [albowiem T. L. występujący w postępowaniu osobiście, nie dowiódł ich poniesienia] była norma art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. i zasada odpowiedzialności za wynik sprawy.

Apelacje od tego orzeczenia złożyli P. S. (1) i strona powodowa.

Dłużnik rzeczowy, kwestionując je w zakresie w którym roszczenie banku zostało uwzględnione wobec niego , we wniosku środka odwoławczego domagał się jego zmiany i oddalenia powództwa w całości oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami postępowania apelacyjnego.

Apelacja została oparta na zarzutach procesowych :

- naruszenia art. 233 kpc, w sposób mający dla treści wyroku istotne znaczenie, wobec przekroczenia granic swobodnej oceny zgromadzonych dowodów i zastąpienia jej oceną dowolną , co w szczególności , jego zdaniem, dotyczyło przedłożonych do akt dokumentów.

Wada ta doprowadziła do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na tym , iż Sąd uznał , iż istnieją dostateczne podstawy do uwzględnienia [w części] roszczenia przeciwko apelującemu ,

- naruszenia art. 327¹§1 pkt 1 i 2 kpc , wobec sporządzenia uzasadnienia orzeczenia w sposób nie odpowiadający wymaganiom , które motywom wyroku stawia ustawa procesowa.

Zdaniem skarżącego w motywach tych Sąd Okręgowy nie wskazał na podstawę materialną przypisania P. S. (1) odpowiedzialności za zobowiązanie kredytowe , ani też tego , w jaki sposób dokonał oceny poszczególnych dowodów , dając tym samym wyraz faworyzowaniu stanowiska strony powodowej.

(...) Bank S.A. z siedzibą w W. zakwestionował środkiem odwoławczym tę część orzeczenia Sądu Okręgowego , którą powództwo wobec pozwanego T. L. (1) zostało oddalone w całości.

We wniosku apelacji postulował w pierwszej kolejności wydanie przez Sąd Apelacyjny orzeczenia reformatoryjnego , którym powództwo wobec tego pozwanego zostanie uwzględnione w całości przy zastrzeżeniu , że jego

odpowiedzialność za dług jest odpowiedzialnością in solidum z pozwanym P. S. (1), a T. L. zostanie obciążony kosztami należnymi bankowi za obydwie instancje .

Jako wniosek ewentualny strona powodowa sformułowała żądanie uchylenia wyroku z dnia 19 lutego 2020r w zaskarżonej części i przekazania sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

Środek odwoławczy banku został oparty na zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego, w sposób mający dla treści orzeczenia istotne znaczenie , a to art. 233 par. 1 kpc w zw. z art. 231 kpc , w następstwie nie przeprowadzenia oceny zgromadzonych dowodów w sposób wszechstronny oraz dokonanie je z naruszeniem zasad logiki.

W konsekwencji popełnionego błędu Sąd I instancji niezasadnie nie uwzględnił tego że także po roku 2012r dłużnik osobisty realizował nadal zobowiązanie kredytowe, spłacając należne raty , którą to okoliczność przyznał w swoim stanowisku prezentowanym w postępowaniu rozpoznawczym przed Sądem I instancji. Stąd nietrafne było ustalenie , na którym Sąd oparł swoją ocenę o trafności zarzutu przedawnienia dochodzonego wobec niego roszczenia.

Zdaniem skarżącego, takie zachowanie dłużnika osobistego należało potraktować jako uznanie jego zobowiązania wobec banku , stanowiące przyczynę przerwania biegu terminu przedawnienia.

Z tym zarzutem ściśle zostały powiązane zarzuty materialne naruszenia art. 123 par 1 pkt 2 kc poprzez niezastosowanie tej normy oraz art. 120 kc w następstwie nieprawidłowego zastosowania tego przepisu.

Strona powodowa zgłosiła w apelacji wniosek o przeprowadzenie w postępowaniu odwoławczym dowodu z dokumentu potwierdzeń wpłat dokonywanych przez T. L. (1) na poczet zobowiązania kredytowego w roku 2014 , a zatem już po wypowiedzeniu umowy kredytowej. Tak udokumentowany sposób postępowania dłużnika osobistego miał potwierdzić zasadniczą tezę apelującego banku zgodnie z którą zarzut przedawnienia roszczenia na którego podzieleniu Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie wobec tego dłużnika nie powinien być uznany za usprawiedliwiony.

Odpowiadając na apelację P. S. (1) bank domagał się jej oddalenia jako pozbawionej uzasadnionych podstaw oraz obciążenia oponenta procesowego kosztami postępowania apelacyjnego.

Już po złożeniu apelacji , stronę powodową zaczął reprezentować w postępowaniu profesjonalny pełnomocnik- radca prawny.

Pozwany T. L. (1) , odnosząc się do apelacji banku w formie odpowiedzi na nią, domagał się jej oddalenia i przyznania na swoją rzecz od strony powodowej kosztów postępowania przed Sądem II instancji.

W swoim stanowisku , w szczególności nie kwestionując , że już po upływie terminu przedawnienia dokonywał wpłat na poczet zobowiązania wynikającego z umowy zawartej przez strony przeczył aby w ten sposób uznawał swój dług wobec strony powodowej.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy P. S. (1) nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

Jego ocenę należy poprzedzić uwagą natury porządkującej.

Strona powodowa objęła zakresem swojego środka odwoławczego wyłącznie tę część orzeczenia Sądu I instancji , którą oddalone zostało roszczenie wobec dłużnika osobistego- T. L. (1). Zatem w sytuacji, gdy bank nie zaskarżył wyroku o ile obejmował on oddalenie [w części] roszczenia wobec drugiego z pozwanych , nawet w warunkach oceny , iż zarzut przedawnienia mógłby nie być uznany za trafny, Sąd II instancji, związany zakazem reformatio in peius, nie mógł

rozstrzygać w sposób , który byłby niekorzystny dla dłużnika rzeczowego. Takim orzeczeniem byłoby rozstrzygnięcie kasatoryjne , także w stosunku do P. S. (1)/ o powodach którego będzie mowa w dalszej części orzeczenia /.

Nie ma racji dłużnik rzeczowy , podnosząc powołane zarzuty procesowe.

Zarzut tego rodzaju jest uzasadniony jedynie wówczas , gdy spełnione zostaną równocześnie dwa warunki.

Strona odwołująca się do niego wykaże , że rzeczywiście sposób postępowania Sądu naruszał indywidualnie oznaczoną normę [normy] formalne. Jednocześnie nieprawidłowości te prowadziły do następstw , które miały istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia. Nieco inaczej kwestię tę ujmując zarzut procesowy jest usprawiedliwiony jedynie wówczas, jeżeli zostanie dowiedzione , że gdyby nie potwierdzone błędy proceduralne Sądu niższej instancji , orzeczenie kończące spór stron miałoby inną treść.

/ por. także , wskazany jedynie dla przykładu , wyrażający również takie stanowisko, judykat Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2020r , sygn. III UK 293/19, powołany za zbiorem Legalis /.

Biorąc pod rozważę te generalia, odeprzeć należy formułowany przez pozwanego zarzut naruszenia art. 327¹ pkt 1 i 2 kpc

Zarzut ten może zostać uznany za usprawiedliwiony jedynie wyjątkowo , gdy konstrukcja pisemnych motywów orzeczenia Sądu niższej instancji jest tak wadliwa , iż nie zawierają one danych pozwalających na przeprowadzenie na ich podstawie kontroli instancyjnej orzeczenia. Nieco inaczej kwestię tę ujmując , zarzut naruszenia tego przepisu jest uzasadniony wtedy , gdy uzasadnienie wyroku nie pozwala na stwierdzenie czy Sąd prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego i [lub] procesowego.

/ por. także wskazane jedynie ilustracyjnie postanowienie SN z dnia 21 listopada 2001, sygn. I CKN 185/01 powołane za zbiorem Lex/

Tego rodzaju zasadniczymi / konstrukcyjnymi / wadami uzasadnienie wyroku z 19 lutego 2020r nie jest dotknięte.

Wynika z nich z oparciu o jakie ustalenia i wnioski prawne , odwołane do mających w sprawie zastosowanie norm prawa materialnego, Sąd podjął rozstrzygnięcie. Wiadomo jest z jego lektury także w jaki sposób i dlaczego ocena zgromadzonych dowodów została przeprowadzona we wskazany w uzasadnieniu sposób.

Nie jest w związku z tym usprawiedliwiona argumentacja skarżącego wspierająca ten zarzut, tym bardziej , że Sąd rozpoznając sprawę i motywując wydane orzeczenie nie ma obowiązku wskazywać w jaki sposób odnosi się do wszystkich twierdzeń i ocen stron . Jego obowiązek w tym zakresie ogranicza się tylko do tych , które z punktu widzenia przedmiotu uzasadnianego rozstrzygnięcia , uznaje za doniosłe.

Trzeba przy tym dostrzec także , iż w uzasadnieniu tego zarzutu ma charakter ogólny, bez wytknięcia Sądowi I instancji na czym konkretnie polegają zarzucane mu błędy motywacji zaskarżonego wyroku.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 233 kpc [jak można sądzić apelującemu w istocie chodzi o pierwszą z jednostek redakcyjnych tej normy albowiem tylko ona podnosi się do kryteriów oceny zgromadzonych dowodów] i ściśle z nim powiązany, bo mający z niego wynikać , zarzut błędów ustaleń.

Usprawiedliwione postawienie tego zarzutu wymaga od strony wykazania na czym , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń , nie da się pogodzić z regulami

doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania , czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach , wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, pozostając dowolną , nie doniosłą z tego punktu widzenia , polemiką oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii , wyrażające podobne stanowisko , powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005 , sygn. III CK 3/05 , obydwie powołane za zbiorem Lex/

Dopóty , dopóki ocena przeprowadzona przez Sąd ocena mieści się w granicach wyznaczonych przez tę normę procesową i nie doznały naruszenia wskazane tam jej kryteria , Sąd Odwoławczy obowiązany jest oceną tę , a co za tym idzie także wnioski z niej wynikające dla ustaleń faktycznych , aprobować .

To, w jaki sposób P. S. (1) motywuje ich realizację , wyklucza uznanie za uzasadnione.

W miejsce rzeczowej, opartej na wskazanych wyżej kryteriach , odniesionej do indywidualnie oznaczonych dowodów [i opartych na wnioskach z tej oceny ustaleń faktycznych , które przez to miałyby być dotknięte wytykanymi błędami] , polemiki ze sposobem postępowania Sądu Okręgowego , skarżący ogranicza się do przeciwstawienia jej własnej ich wersji , jego zdaniem poprawnej.

Nieprawidłowości Sądu, na których oparte są obydwie zarzuty , zgodnie , podobnie jak w odniesieniu poprzednio ocenionego zarzutu , bardzo ogólną argumentacją apelanta, sprawdzają się do tego ,że nie przyjął on wersji zdarzeń afirmowanych przez P. S. (1) na podstawie której powództwo wobec niego , jako dłużnika rzeczowego, powinno być oddalone w całości.

Już stwierdzenie takiego sposobu motywowania stawianych zarzutów wystarcza dla odparcia ich obu.

Uznanie , iż nie są zasadne ma to następstwo , że okoliczności , które Sąd I instancji uczynił podstawą faktyczną kontrolowanego instancyjnie wyroku, [w odniesieniu do roszczenia skierowanego przeciwko dłużnikowi rzeczowemu], jako poprawne Sąd II instancji przyjmuje za własne.

W ich świetle orzeczenie o ile odnosi się do powództwa skierowanego przez bank wobec P. S. (1) odpowiada prawu.

Skarżący mimo podniesienia w toku sporu zarzutu wadliwego określenia przez stronę przeciwną rozmiaru ilościowego roszczenia przeciwko niemu mimo , że był w toku sporu profesjonalnie zastępowany, nie zdołał go dowieść. Co więcej , nie przejawiał w tym kierunku idącej , żadnej aktywności dowodowej.

Strona powodowa dowodziła wysokości obciążającego go długu złożonymi w sprawie dokumentami , które wprawdzie mają charakter prywatny ale zachowują walor dowodowy z przyczyn , które wskazywał Sąd I instancji w uzasadnieniu orzeczenia.

Powtarzanie , przy aprobacie dla nich nie jest w tym miejscu celowe.

To na P. S. (1) o ile negował wykazywany zakres swojego zobowiązania spoczywał ciężar dowiedzenia podnoszonej nieprawidłowości np. za pomocą opinii biegłego odpowiedniej specjalności. Taki wniosek nie został przezeń sformułowany.

Nie negował też wymagalności wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie ani skuteczności prawnej skierowanego wobec niego przez bank oświadczenia o jej wypowiedzeniu .

Wskazując , że odpowiedzialność dłużnika rzeczowego i osobistego zachowują wzajemnie swoją odrębność prawną w świetle przepisów o przedawnieniu roszczeń

/ por . także dla przykładu stanowisko Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011, sygn. IV CSK 570/10 powołany za zbiorem Legalis / ocenić należy , że pozwany , jako dłużnik rzeczowy, nie mógł skutecznie powoływać się na zarzut przedawnienia roszczenia , poza tą jego częścią , która obejmowała należności uboczne / odsetki od kapitału / za okres wskazany w orzeczeniu Sądu Okręgowego / W tym zakresie zarzut skarżącego został podzielony , a nie zaskarżenie orzeczenia w tej części przez bank, wyklucza możliwość oceny poprawności tego rozstrzygnięcia /.

Zgodnie bowiem z normą art. 77 in . princ ustawy o księgach wieczystych i hipotece, przedawnienie wierzytelności hipotecznej nie pozbawia uprawnionego z niej wierzyciela możliwości zaspokojenia z niej.

Zatem nawet gdyby zarzut ten - [sformułowany w postępowaniu także przez dłużnika osobistego] - był usprawiedliwiony nie miałby wpływu – poza wskazanym zakresowym wyjątkiem, opisanym w zdaniu ostatnim tej normy- na odpowiedzialność P. S. (1) za jej zaspokojenie.

Z podanych przyczyn , w uznaniu , iż żaden z zarzutów na jakich opiera się jego apelacja nie jest zasadny , Sąd II instancji orzekł o jej oddaleniu , na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 75 i 77 ustawy o księgach wieczystych i hipotece [jedn, tekst DzU z 2019 poz. 2204]. / pkt 2 sentencji orzeczenia /.

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego, w relacji pomiędzy dłużnikiem rzeczowym a stroną powodową , Sąd II instancji zastosował art. 98 §1 i 3 kpc w zw z art. 391 §1 kpc i wynikającą z niego , dla wzajemnego rozliczenia stron z tego tytułu, zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy.

Na kwotę należną wygrywającemu bankowi od przerywającego P. S. (1) złożyło się wynagrodzenie zastępującego stronę powodową po raz pierwszy na odwoławczym etapie sporu , radcy prawnego.

Jego wysokość , stanowiąc pochodną wartości przedmiotu zaskarżenia – niemal równiej wartości przedmiotu sporu - została ustalona na podstawie §2 pkt 7 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ms w sprawie opłat za czynności radców prawnych z 22 października 2015 / jedn. tekst DzU z 2018 poz. 265 / Drugim ich składnikiem były pokryte przez bank opłaty skarbowe od pełnomocnictw głównego i substytucyjnego , w łącznej kwocie 34 złotych. / pkt 3 sentencji wyroku/.

Przechodząc do oceny środka odwoławczego strony powodowej uznać należy , że w warunkach gdy - jak wynika z motywów zaskarżonego wyroku - jedyną przyczyną oddalenia w całości powództwa wobec T. L. (1) było podzielenie zarzutu przedawnienia roszczenia , która to ocena , w świetle trafnych zarzutów apelacyjnych banku jest oceną co najmniej przedwczesną , skutkować musi wydaniem przez Sąd II instancji wyroku kasatoryjnego, w zakresie orzeczenia o roszczeniu (...) Bank SA wobec dłużnika osobistego.

Podzielając jego zarzut obronny , Sąd Okręgowy oparł się na ustaleniu , że w dniu 15 czerwca 2012 r. T. L. (1) sprzedał na rzecz P. S. (1) swoją nieruchomość lokalową położoną w Z. , stanowiącą przedmiot zabezpieczenia spłaty wierzytelności kredytowej wobec (...) Bank SA.

Odwołując się do postanowienia paragrafu 5 umowy kredytu ocenił , że z dniem następnym po tej czynności, wierzytelność banku wobec niego stała się w całości wymagalna, a przed wniesieniem pozwu upłynął , w ten sposób zapoczątkowany termin przedawnienia roszczenia strony powodowej o jej zaspokojenie.

Ustalenie faktyczne dotyczące okoliczności zawarcia umowy i treści wskazanego wyżej postanowienia umownego jest prawidłowe natomiast ich ocena prawna w odniesieniu do stanu wymagalności pretensji finansowej banku wobec dłużnika osobistego wadliwa , co najmniej przez swoją przedwczesność.

Sąd I instancji wyrażając taką ocenę nie dostrzegł ani nie wziął pod uwagę , że już po dacie 16 czerwca 2012r , jak wynika z niekwestionowanego w tym zakresie przez strony dokumentu obrazującego rozliczenie umowy kredytowej – załączonego przez bank do pozwu / k. 54-106 akt / , T. L. (1) nadal obsługiwał kredyt , dokonując wpłat na poczet swojego zobowiązania. /np. z dnia 27 czerwca 2012 , z 18 września 2012r, 28 stycznia 2013 , 27 czerwca 2013r. /.

Nie wziął też pod uwagę i nie ocenił z rozważanego punktu widzenia tego, że / co pomiędzy stronami niesporne /, iż także strona powodowa nie wyciągała, po pierwszym dniu roboczym po dacie zbycia przedmiotu zabezpieczenia, żadnych konsekwencji z tego faktu dla dalszych relacji umownych z T. L..

W szczególności brak jest w sprawie dowodów na to, że oceniała to zdarzenie jako przyczynę postawienia całego zobowiązania kredytobiorcy – zbywcy w stan natychmiastowej wymagalności.

Przeciwnie, zachowanie obu stron stosunku umownego wskazywało, że nadal traktują zgodnie umowę jako obowiązującą na dotychczasowych warunkach.

Umknęło też Sądowi zupełnie to, że strona pozwana dokonała wypowiedzenia umowy kredytowej wobec dłużnika osobistego dopiero w dniu 28 sierpnia 2013r., powołując jako podstawę swojego kształtującego oświadczenia nie fakt zbycia nieruchomości lokalowej w Z. ale to, iż w spłacie zobowiązania stwierdzono zaległość, naówczas na sumę łączną 27 229, 18 zł. / por. k. 33 akt/

Nie dostrzegł też, że z kolejnej części dokumentów obrazujących operacje na koncie służącym do obsługi kredytu, także już po okresie wypowiedzenia, pojawiły się kolejne wpłaty dokonywane przez T. L. na poczet zadłużenia, obejmując okres pomiędzy 21 marca 2014r a 17 czerwca 2014r na łączną kwotę 52 000zł / k. 105 akt /. Nota bene stwierdzenie ich na podstawie dokumentów znajdujących się aktach czyniło zbędnym przeprowadzanie - również spóźnionego w rozumieniu art. 381kpc - dowodu wnioskowanego przez bank w środку odwoławczym .

Nie można przy tym nie zwrócić także uwagi, że sam pozwany w swoim stanowisku procesowym twierdził, że wpłaty te miały skłonić stronę powodową do tego aby stosunek umowny był kontynuowany na innych, bardziej dogodnych dla kredytobiorcy warunkach, co utożsamiał z postulowaną przez siebie restrukturyzacją długu / por. k. 156 akt/.

Wszystkie te okoliczności, których nie wzięcie przez Sąd I instancji pod uwagę realizuje, trafnie postawiony przez bank w apelacji zarzut procesowy braku wszechstronności oceny dowodów i niekompletności ustaleń, są podstawą do uznania, iż także sformułowane w środку odwoławczym zarzuty materialne są uzasadnione.

Sąd Okręgowi, przyjmując wyżej opisane, błędne założenie faktyczne nie poddał ocenie z punktu widzenia uwzględnionego zarzutu przedawnienia tego, czy w relacjach z pozwanym L. bank, w warunkach dokonywania opisanych wpłat przed dokonaniem wypowiedzenia, rzeczywiście był zobligowany do podjęcia czynności zmierzających do postawienia jego zobowiązania kredytowego w stan wymagalności wcześniej, niż to uczynił dokonując wypowiedzenia na skutek stwierdzenia powstania zaległości, gdyż tylko w takich warunkach / powinności działania / norma art. 120 zd. pierwsze kc może mieć potencjalnie zastosowanie.

Oczywiście nie przesądzając tej kwestii, to bowiem zależne będzie od poczynienia w tym zakresie dodatkowych ustaleń faktycznych, Sąd II instancji zwraca jedynie uwagę, że także pozwany dłużnik osobisty w odpoowuedzi na pozew, podnosząc zarzut przedawnienia nie łączył początkowego terminu wymagalności roszczenia banku z faktem zbycia przedmiotu zabezpieczenia ale z aktem wypowiedzenia umowy przez stronę powodową aktem datowanym na 28 sierpnia 2013r.

Zagadnienie skutków tej sprzedaży dla wymagalności roszczenia podniósł dopiero w swoim stanowisku procesowym P. S. (1).

Sąd Okręgowy nie podjął także, weryfikując zarzut przedawnienia, oceny zachowania T. L. (1) dokonującego wskazanych wyżej wpłat po dacie wypowiedzenia umowy.

Umknęło w zupełności Sądowi rozważenie, które powinno opierać się w szczególności na zeznaniu samego kredytobiorcy / przeprowadzenie tego dowodu przez Sąd II instancji okazało się niemożliwe z uwagi na jego niestawiennictwo na rozprawie pomimo wezwania / por k. 324 akt/, czy taki sposób postępowania nie stanowi niewłaściwego uznania roszczenia przez dłużnika w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 2 kc, prowadzącego do przerwy biegu

przedawnienia [przy założeniu że wierzytelność banku stała się wymagalna z upływem okresu dokonanego przezeń wypowiedzenia umowy kredytowej].

W odpowiedzi na apelację kredytobiorca wprowadził takiemu sposobowi interpretowania jego zachowania sprzeciwiał się ale wcześniejsze jego stanowisko procesowe w tej kwestii może prowadzić do stanowiska przeciwnego.

Rzeczą Sądu I instancji było przeprowadzenie pogłębionej analizy działania T. L. z tego punktu widzenia , czego także, w ramach oceny zarzutu przedawnienia w zupełności zabrakło.

Wszystkie wskazane braki ustaleń i ocen skutkują wnioskiem , że podzielenie zarzutu przedawnienia było przedwczesne.

Ponowna , pozbawiona wskazanych wad ocena wymaga przy tym przeprowadzenia postępowania dowodowego [w tym zakresie] w istocie od początku , skoro postępowanie rozpoznawcze nie było w opisanym kierunku prowadzone , a Sąd Okręgowy nie poczynił ustaleń pozwalających na poprawne , pogłębione rozważenie zarzutu na którym jako jedynej podstawie , oparł rozstrzygnięcie o oddaleniu powództwa wobec dłużnika osobistego.

Z podanych powodów, Sąd Apelacyjny, w uwzględnieniu środka odwoławczego banku orzekł jak w punkcie 1 wyroku , na podstawie art. 386 §4 kpc i art. 108§2 kpc.

SSA Grzegorz Krężolek